

bekend, misschien al lang vergeten. In 1810 begon in Duitschland Ernst Theodor Amadeus Hoffmann met zijne *Nachtstücke*, die door eene sterke neiging tot magie en occultisme hem eene kleine pooze eene bedenkelijke vermaardheid verwierven. Het is vooral merkwaardig, dat in Frankrijk gedurende den bloeitijd der Romantiek eene veel grootere belangstelling aan Hoffmann werd gewijd dan in Duitschland. Even na 1830 kwam te Parijs een boek uit, getiteld: *Le Violon de Crémone*, waarvan zich auteur noemde een Duitsche Israëliet Loeve-Weimars, schoon het woordelijk uit het Duitsch vertaald was, en geschreven door Hoffmann. Toen de letterdieverij uitkwam, vertaalde Loeve-Weimars al de vertellingen van Hoffmann, onder den titel: *Contes fantastiques*, en noemde hij den naam van den Duitschen auteur.

Les Contes de Hoffmann werden het lievelingsboek der jonge Romantiek, vooral van Théophile Gautier en Gérard de Nerval. Tien jaren later beleefde George Sand hare mystieke periode, en schreef haar *Consuelo* en *Comtesse de Rudolstadt* (1842), waarin eene geheimzinnige broederschap van Illuminaten — gesticht door den Duitschen professor Weishaupt te Ingolstadt in 1776 — eene aanzienlijke rol speelt. Geheel uit hetzelfde tijdvak dagteekent een roman van Lord Lytton: *Zanoni, a tale of marvel and mystery*. De held Zanoni en zijn vriend Mejnour behooren tot het mystieke genootschap der Rozenkruisers, die door volledige bestrijding van alle hartstochten de onsterfelijkheid kunnen winnen.

Indien dit alles reeds is voorafgegaan, indien Baudelaire door zijne vertaling der gedichten van Edgar Allan Poe nieuwe olie in de flauwer brandende lamp der mystiek heeft gegoten, hoe is het dan mogelijk te spreken van „une jeune école, emportée vers ces mystérieux horizons où semble se complaire le grand Inconnu.” En daarenboven het schijnt of de arbeid van den talentrijken, maar ongelukkigen Graaf de Villiers de l'Isle-Adam, of de laatste romans van J. K. Huysmans niet mogen meêdoen. In 1886 verscheen *Axel* van de Villiers — een meesterstuk, semi-romantisch, semi-mystisch. Ook hier treedt een Rozenkruiser op, *Maître Janus*, die de natuurkrachten aan zijn wil onderwerpt — maar de edele, groote toon van het geheele boek stempelt het tot een kunstwerk van blijvende waarde.

Wanneer de heer Gilbert Augustin-Thierry met bescheidenheid zich een leerling der oude romantisch-mystische school van Hoffmann, Lord Lytton, Poe, Baudelaire, Villiers de l'Isle-Adam en Huysmans had genoemd, zou hem nu het verwijt niet treffen, dat hij eene „jeune école” uit zijn duim zuigt, die alleen in zijne fantazie bestaat. Als ieder oprakelaar van oude denkbeelden eene jonge school sticht, zal het aantal van dezen op onrustbarende wijze toenemen. En bij het lezen van de drie novellen des heeren Augustin-Thierry blijkt het duidelijk, dat hij zich van een klein aantal geantiqueerde begrippen bedient.

De held van de novelle: *La bien aimée* vertelt zeer gul, dat hij een roman had opgezet, ontleend aan „*les mystiques doctrines du néo-platonisme*”. Hij denkt zich een paar mensen, die tijdens hun leven elkaâr hebben liefgehad „*d'un amour adultère*”. Om hunne fout te boeten, moeten zij een tweede incarnatie doorleven, en ontmoeten elkander ten tweede male. Zoover gekomen, wist de